

ΣΤΗΝ «ΑΥΛΗ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ» (ΜΕ ΤΟΝ ΣΤΑΘΗ)...

Βαθύ κράτος (βαθιά στην Κόλαση)

Η κυβέρνηση Μπιστοτάκη πέρασε αν όχι αβρόχοις ποσί, πάντως χωρίς να βραχεί έως πνιγμού, το σκάνδαλο των υποκλοπών, καθώς και μια σειρά σκανδάλων ή σκανδαλωδών καταστάσεων, λόγω της δυναμικής που είχε κατά την πρώτη τετραετία.

Σήμερα η κυβέρνηση έχει λαχανιάσει.

Και από το πλήθος των προβλημάτων που δεν έλυσε, και από το πλήθος των προβλημάτων που δημιούργησε.

Η κυβέρνηση κωλαίνει σε πολλά επίπεδα: των εργασιακών αμοιβών, της αγοραστικής δύναμης, της στεγαστικής κατάστασης, του συστήματος περίθαλψης, ενώ στα θέματα της εθνικής κυριαρχίας και της άμυνας δείχνει να έχει χάσει τη μπάλα (αν εκφρασθούμε ηπίως) ή ότι έχει κατέβει όλα τα σκαλιά της Υποτέλειας έως την Κόλαση (αν θέλουμε να είμαστε ακριβείς).

Η Τραγωδία των Τεμπών θα μπορούσε να λειτουργήσει ως καταλύτης και να δημιουργήσει ένα σημείο καμπής για την κυβέρνηση,

αν υπήρχαν οι πολιτικές δυνάμεις, ή η πολιτική δύναμη, που θα μπορούσαν να εκφράσουν, να οργανώσουν και να κατευθύνουν την ογκούμενη λαϊκή δυσφορία, αγωνία, ακόμα και οργή.

Τέτοιες όμως δυνάμεις (πλην ΚΚΕ και μερικών μικρών σχημάτων της αντιμνημονιακής Αριστεράς) δεν υπάρχουν.

★★★

Η Τραγωδία των Τεμπών συνέβη διότι θα συνέβαινε! Το κρατικό καρκατσουλιό, οι αναθέσεις, οι μίζες, η διασπάθιση του δημοσίου χρήματος, βεβαιότατα οι ιδιωτικοποιήσεις και οι «ημέτεροι» έστρωσαν τις ράγες για τη σύγκρουση. (Και, πιθανόν, για την επόμενη σύγκρουση.)

Η κυβέρνηση στην προσπάθειά της να συγκαλύψει τις πολιτικές της ευθύνες βρέθηκε μπροστά σε ποινικές ευθύνες (που υπερέβαιναν κατά πολύ τις όποιες ευθύνες του προσωπικού) – και, προσπάθησε να τις συγκαλύψει και αυτές.

Ανίκανη καθώς είναι, ούτε αυτό κατάφερε.

.....

Τώρα πάνω απ' το κεφάλι της κρέμεται το σπαθί του Δαμοκλή.

Πράγμα που μοχλεύει όλο το πολιτικό σκηνικό, πάλι όμως για τους λάθος λόγους και οπωσδήποτε για τους λάθος στόχους!

Σενάρια επί σεναρίων εξυφαίνονται. Δυνάμεις που φέρουν το δικό τους άγος των Τεμπών (Μάντρα, Μάτι κ.ά.), δυνάμεις που φέρουν τα άγη του Χρηματιστηρίου, της Διαφθοράς και της Χρεωκοπίας παρατάσσονται τώρα με ανατριχιαστική ευκολία ώστε να ανασχηματισθούν

και, ως αν η Τραγωδία των Τεμπών να ήταν μια μακάβρια κολυμβήθρα του Σιλβάμ

να επανεμφανιστούν μπροστά στον λαό ως δυνάμεις κάθαρσης και σωτηρίας! Με

τον οπορτουνισμό να βαράει κόκκινο! Όλα τα ενδεχόμενα ανοιχτά: ΠΑΣΟΚ + ΣΥΡΙΖΑ + Ν. Αριστερά + κάτι ψιλά, περάστε κόσμε! Η Ν.Δ. + ΠΑΣΟΚ + κάτι ψιλά, πάρτε κόσμε!

★★★

Υπάρχει δηλαδή ο κίνδυνος η Τραγωδία των Τεμπών να κωνευτεί από ένα Σύστημα που ήδη αναζητά τους μεταμορφισμούς του προκειμένου να ανακυκλωθεί, ή μάλλον καλύτερα να κλωνοποιηθεί και να συνεχίσει την παραγωγή της κακοδαιμονίας μας – την μόνη παραγωγή που ακμάζει στην Ελλάδα.

★★★

Μπορεί λοιπόν να αποδειχθεί ότι το ιδιωτικοποιημένο τραίνο μετέφερε λαθραία υλικά κατάλληλα για τη νόθευση καυσίμων – πράγμα

που θα κλονίσει την κυβέρνηση, αλλά δεν θα αλλάξει το σύστημα διακυβέρνησης.

Αν δεν αποκαλυφθεί ποιος φόρτωσε την εν δυνάμει πυρόσφαιρα και αν δεν αποκαλυφθεί ποιος ή ποιοι θα παρελάμβαναν το πυρφόρο αυτό υλικό, το

Σύστημα θα εξακολουθήσει να δουλεύει αν όχι ως Γιάννης αλλά πάντως ως Γιαννάκης.

.....

Κι ο λαός; Ο λαός θα μείνει με έναν ακόμα καημό, ένα ακόμα μαράζι, τουλάχιστον το μέρος εκείνο του λαού που δεν έχει προσχωρήσει στην ιδεολογική κυριαρχία των αφεντικών – των

δυναστών – των Δυνατών.

.....

Η δε αίσθηση κάποιων εξ ημών ότι «ο λαός τούς τα μαζεύει» και ότι «κάποια στιγμή θα ξεσπάσει» είναι μάλλον φρούδα ελπίδα και ευσεβής πόθος.

Όταν τα πράγματα πάνε απ' το κακό στο χειρότερο, νοσταλγείς το λιγότερο κακό, έναν τσάτρα-πάτρα ΣΥΡΙΖΑ, ένα κεντροαριστερό σχήμα με ολίγη απ' όλους, ένα κεντροδεξιό κακό που δεν είναι δα κι ακροδεξιό θρ' αδερφέ,

ασχέτως αν όλα αυτά, και νεοφιλελεύθερα, και ακροδεξιά είναι. Στο σύνολό τους και το καθένα ξεχωριστά...

★★★

Και τέλος, η πολυθρύλητη Δικαιοσύνη.

Στο παρόν Σύστημα η Δικαιοσύνη έχει καταντήσει να είναι, εν πολλοίς, μια διατιπσία στη διακίνηση του χρήματος.

Στην πραγματικότητα πάντα έτσι ήταν, καθώς η ίδια η (αρχετυπική μας) γλώσσα διδάσκει: νομή-νόμος. Και νόμος-νόμισμα-νομίζω. Όλη η πολιτική σε τέσσερις λέξεις ή μάλλον σε μία: νέμομαι.

Παρά ταύτα, ο λαός ελπίζει (και καλώς), έχει εξάλλου χύσει το αίμα του ώστε η Δικαιοσύνη να βρίσκεται όσο πιο κοντά γίνεται στο Δίκαιο και το Δίκαιο να βρίσκεται όσο πιο κοντά γίνεται στο δίκιο του λαού. Αυτό άλλωστε είναι η ιστορία του πολιτισμού. Οψόμεθα...

ΣΤΑΘΗΣ Σ.
30.1.2025